

רבי ישמעאל פרק שיישי מנחות סה.

מסורת הש"ס

(א) שקלים פ"ה משנה א,
(ב) סנהדרין (ג, ב) נ"א דקרו
מזבזי, (ד) [למן עב:]
(ה) במשנה נזבזבזות [לחל],
(ו) תענית (ז, י) [לפי גר ישי
לסנהדרין], (ח) עירובין כג:
(ט) נ"א קיני, (י) פ"ו מ"ה,
(כ) ז"ק, (ל) נ"א וזמזמון.
במקצתן איכא כו. ז"ק, (מ) ז"ל
נקט ר"ח וזמזמון
ההוא, (נ) סנהדרין
(ס) ז"ק מ"ו, (ע) סנהדרין ב.

הגהות הב"ח

(א) גמ' דלג להתענאה שהי
בייחוסין וכו' שוטים זו מנין
לכס ולא היה בהן חסד:
(ב) שם יוס אחד הוא לפיכך
עמד ותקנה וכו' שני ימים זה
אחר זה קרא עליו: (ג) רש"י
ד"ה דלג להתענאה וכו' דלג
הוא שמחה בשל כג"ל ומיבט
יתירה נמחק:

גליון הש"ס

תוד"ה מירוש וכו' וגו' ז'
נבונה. תמוה לי אי"כ מאי
פרכי' בתענית למ"ל מתמניא
לימא מתשעה ותמניא גופא
אסור דה"ל יומא דלימוקס
תמידא. הא מנא דלימוקס
תמידא מותר בהספד ומנא
חנא דשנוצות אסור גם
בהספד וז"ע:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

כן הוא: פתחיה על הקינין.
שכל מי שנודר קינין בא לו
אצל פתחיה ונותן לו מעות
ונותן לו קינין: בייל לישני.
בולל הלשונות ודורשין כמו
נגות ציריפין וסוכר ע
שמחבר זה עם זה ומוציא
דבר והיינו בלשן: ועושין
אותה כריכות. שכריכין חבל
סביב השבילים עד שהן
במחבור כעין עמרקין: כיון
שחשיבה אמר להן: הקוצר:

והיינו דתנן. במסכת שקלים: פתחיה על הקעין. על האופר ששמו קינן
ששם מתקדש קן מציא מעות ונתון לתוכו ד"ג שופרות היו מתקדשין וזו
בזהה שנים ששמן מוריס" ונחלי עולה במסכת שקלים: "שפות דברים
בדודרשן. כגון לימתי לעשות: בעלי קומה. שירמזה מן בעלי דמים
ולא יתקרו: בעלי קומה: שאם יחא
הגדון א' מכסף והוא לא יטלט צו
יעשו הן ממשפות וימיתוהו כלל מיתה
שיוכלו א': הסורמן. שלח יחליף א'
ועטענמיו ויחייבוהו: דהו בעיל
ליסני. בולל ועטענד לשמות:
ודורשן. כגון עין סודר וגגות דריפין.
והיינו דקרו ליה מדרסי בשלן:
מיתנ' כריכות. כורסין וקושרין
ראש השטלס מלא אגורף: וכל
עיריות הסמוכות לשם מתקנסות" וכל
המולה גדולה שיצינו בייטוסן שצמאלי
ייטוס קושרין ד' אותן בדייטוסין לא
מורו וזו דמפרס לקמן: אמר לכן.
הקדורש לבני עיריות העומדות עליו:
בשם. וזו אמרו לו הן: מגל וזו:

כלומר י"א צמגל זה אקלור התצווה:
בקופס וז. אמן התצווה י"א: י"א שנה
זו. ס' כלומר אקלור בשנת: אמרו
לו הין. ג' פעמים שאל לן כל דבר:
וכל כין. שיהי שאל לם: ממני
הנייטוסים שאומרים אין קצירה
הסודר במולאי י"ט. אלה במולאי שנת
הדפדפת גמרא לפיך הקוררים
המגזיין קולן כדי שישמעו זימטון
הלוואי ממנן: גמ' דלא להספנה
בסון. אכל למספד שרי: ס' (ומקפסון)
ומקפסון. אינא דחמרי כולי האי
לדפי' למספד אסור: איטוקס תמידא.
הוקס התמיד על משפטו במספד
לקמיה דלא למספד: עד סוף מועדא.
פסק: איטוקס. נתייב על דינו
שלאותן ימים נלחו חכמים את
הלמספד: דלא להספנה. אכל
במספד שרי ללא הויא שמה
(א) ימיה בשל עזרת כשכל תמיד משום
(ב) דעזרת לא היה שום ראייה לדברי
זימטון אכל בתמיד היתה ראייה
לדבריהם ותריייה מפרש לקמן:
לפניהם לשון יחיד: מאי אסדרו.
לשונו רבנן כשלאותן: משמרו. לשון
רבים: כולן. כל הקרצנות: מנין
לגס. דהיי' ממהרת השבת כא' ממש
הוא: וכן אחד. זימטין היא: מפפפט.
בבא דבריי ויכוטין: י"א יוס וגו'.
שס

וכנגדו ואמר ^(ז) משה רבינו אוהב ישראל היה ויוז
הוא ^(ח) עמד ותקנה אחר שבת כדי שיהיו
ימים קרא עליו מקרא זה ^(ט) אחד עשר יום מת

מומחרת ר' יוסי אומר בין לפניו בין לאחריו אסור ומיחו קלת קשה לגירסת
הש"ס וזהו דאורייתא אמר רבא לא יגרעא לאסור וס' שלפניו וזהו אשכח
הש"ס וזהו מילתא פריך ב"ר וזית ספרים דגרסי בתרייהו דלא לל
קבועטערס שטס היז מוילך אט ישראל דרך היז שיער היו הולכים כחז
ששכל אותו הדרך הלכו בשלשה ימים וזה לשון אחד עשר יום מחורזים
ברע דרך היז שיער וזהו מהלך דרך שער יום ואחם הי
קשנה השנית כדכר הש"ס בעשרים ונעלה הענן עשר יום בעשרים ותש
התאווה אלנו בשר חדש ימים וצבעה ימים עששו בתחילת הקבירה ש
ומתלבטת בשבילכם למה יצאכם לארץ ובשביל שקללתם היסד אתכם
היא קרא לאחד עשר יום דבס' היז ארבע ישראל למה

(א) עיין תוס' כאן בד"ה אלין דלא כתבו כן ע"ש.

י א מיי פ"ו מהל' כלי
 המקדש הלכה [א] ט:
 יא ב מיי פ"ב מהלכות
 סנהדרין הל' א [ן]:
 יב ג מיי פ"ו מהלכות
 תמידין ומוספין הלכה
 יא:
 יג ד מיי פ"ד מהלכות
 שקלים הלכה א:
 יד ה מיי פ"ה מהלכות
 תמידין ומוספין הל' א:
 ופ"ו שם הלכה יא:

תורה אור השלם

1. הכאים עם וְרָבְבָה וְשֹׁחַ
 נחמיה עזריה רעמיה
 נחמיה מרדכי בן
 מספרת בגי נחום בלשן
 מספר אנשי עם ישראל;
 נחמיה ו
 2. את הכבש אתך תעשה
 בבקר ואת הכבש השני
 תעשה בין הערבים;
 במדבר כה ו
 3. צו את בני ישראל
 ואמרת אליהם את רחבני
 לתמי לאשי ריח יניחו
 תשמרו להקריב
 במועדו;
 במדבר כה ו
 4. אתך עשר יום מרחב
 דרך הר שעי עד קדש
 ברנע;

שיטה מקובצת

- [illegible]

בימים אלה להתענות בן
לפני ובין לאחריו והר"ר
ספי אומר דבר במידל (א)
'התענות דלא אשכחן (א)
וה"ר ירחא דאסור בהספד
וא"כ דלא אמר דא מ"י א"כ
היא אדספא קאי ארישא
וא"ת והיאן מתענין ביה
פורים ודא פורים מייבא
דלא למספד בהון הוא וא"כ
לפניו כ"כ אסור ואין לו
עונתו בדעמל מגילת עזרת
נח דשאר ימי מגילת עזרת
פורים לא בטלו וז"ל דהיי
דחן עצמן לא בטלו דלמיה
דלפניהם ולאחריהם מיהו

שאר ימים טובים דאין צריכים
מיומא דלא להתענא משום
יום דלפני פורים דכה"ג אמרינן
ן הכא יום נקנור גופיה בטלו

(א) עי' ב"ר"ה דף כה ע"א ואותו היום וכו' והספידה ר"ג הספד גדול ולא שראויה לכך אלא כדי שידעו כל העם שלא קדשו צ"ד את החודש
הרי דר"ח אסור בהספד: (ב) וכן מובא כל זה בתוס' בנעטע דף יח ד"ה רב אמר וע"ע ב"ר"ן שם דדחה ח' האחרון ע"ש:

בעלי בשמים. פירש רב האי גאון כדי לידע את הדין כדלמארין
 (י) העושה מנעשה חייב להחזיר העינים פטור והיינו דקמאר
 רבי אליעזר בסוף ארבע מיתות (שמדרין דף סא.) שאני שונה שלא
 מאות הבלכות נגטיעם קישורין ודלמארין (יז) אבל אהא למד להדין
 ולהורות: **ויודעים** בשבעים אשון.

[illegible]

משמע שכולן אקוריים תעניתין אלב
בהספד סוף אקוריים אלב נקמתן והא
גדרס סוף סדר תעניתין ימד (תענית ד'
יג.) כל שאתחילו בהספד אקור תענית'
מותר ליחא דאי מיתקד בהספד כל
שכן תעניתין דמשמע הכא אלב ה"ג
כל שאתחילו תעניתין אקור בהספד
מותר ומתני' דהספד נמי הכי מוכתב
דמתחילו בללא למסד מדרגא להענינא'
וכי נקיע התם כל שאתחילו ה"ג הוה
מלי למקטל כל שלפניו דאי אמרת לפניו
בין תעניתין ציה בהספד אקור אלב
כן נהה לי שיהא מוטל עין שני י"ט:
מדיש ירחא דניסן ועד תמניא

תמידא דלא

ללא להתענאה בהון
בהון מריש ירחא
איתוקם תמידא דלא
ועד סוף מועדא
דלא ^ז למספד
תמניא ביה אימורים
שהיו צדוקים אומרים
מיד מאי דרוש ^ז את
בקר ואת הכבש השני
מאי אהדרו ^ז ^ח את
תשמרו שיהיו כולן
מתמניא ביה ועד
גמגא דשבויעא דלא ^ז ^ח
אומרים עצרת אחר
יוחנן בן זכאי ואמר
ולא היה אדם אחד
אחד שהיה מפמפט
שעצרת יום אחד
זוראל מתענגין שני
דרך הר ששיר
ואם

מומחרת ר' יוסי אומר צין לפניו צין לאחריו אסור ומיהו קצת קשה לגרסא זו דפרצין התם למה לי לתימר מרש ירחא דניסן לימא מתרי צניסן ורשא מודש גופיה דאורייתא אמר רבא לא נזרעא לאסור יום שלפניו והשתא הוה ליה למפוך עלה כמאן כרבי יוסי דפרצין צתר הכי ושמא נטר עד לנצסוף ואכולהו מילתא פריך ב[ר] ואית ספרים דגרסי בתרווייהו דלא למספד: **עמוד** ותקנה. והקצ"ה הסכים על ידו: **אחד** עשר יוב. פירש שבגלותו שאל היה מוליך את ישראל וזה הר שער היו הולכים בחדש עשר יום שהיא סמוכה לארץ ואם היה אוהבין למה אוהבין וצפי' חומש פי' שכל אותו הדרך הלכו צבשלה ימים אחד ויש מומזר בחדש לנס מרשם לארץ ואם גרמאם למה לך דך קרנה מומזר לקדש ברנע דרך הר שער וזמן אותו חודש עשר יום ואם הלכתם אותה צג' ימים שהיו צבשלים חציר נטעו מומזר צבשלים וצבשלים צבשלה השנית בחדש השני צבשלים בחדש נעלה הענן וגו' צבשלים ותשעה צבסון שלחו המרגלים מקדש ברנע לא מהן שלשים יום שעשו בקצרות התאווה אכלו בשר חדש ימים וצבשלה ימים שעשו בחצרות להסגירה של מרים נמלא צבשלה ימים הלכו כל אותו הדרך וכל כך הייתה שכינה מתמלגטת צבשלים למה צבשלים לארץ ובשציל שקלקלתם היצא אחרם צבשלים הר שער ארבעים שנה עד כאן לשונו והשתא גרסא דלהבי מיימית האי קרא דלחד עשר יום דאם היה אוהב ישראל למה איחרן ארבעים שנה ולא הנליתו ללכת כמו שעשו צבאון שאלה ימים:

ללא לאחריו כמו

חיוק לאסור לא לפניהם ולא לאחריהם משום שזן דאורייתא א"נ י"ל דיום י"ג של אדר היה מתחלף וימא דנקור ובטלו משחרב בית המקדש בטלה מגילת תענית וכיון דהוא גופיה בטל כ"ש דלא אסור משום התם דאמר ב' ריב"ז גזר תעניתא בתליסר ופריך ותיפוק ליה כו' עד יום טוויינס גופיה כו' ה"נ אמר כ"ש דלא אסור משום יום שלפני פורים: תוס' אחרות: